

FOLK OG LAND

NR. 2. 22. ÅRGANG.

LØRDAG 27. JANUAR 1973

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED :

Norge går inn for brutaliseringen av krigføringen !

I strid med forslagene om endringer i krigskonvensjonene fra Det internasjonale Røde Kors. Rystende apropos til hykleriet om bombingen av Vietnam i en artikkel i MILITÆRT TIDSSKRIFT.

Slik forestiller det offisielle Norge seg fremdeles sivilisert «krigføring».

Vi har her i bladet ved en rekke anledninger vært inne på noe som kanskje er den uhyggeligste arv fra den annen verdenskrig, dette at man brøt ned alle de regler og bestemmelser for humanisering av krigføringen som den siviliserte menneskehet møysommelig hadde arbeidet seg frem til for å beskytte sivilbefolkningen.

Vi skal gjerne medgi at også Hitlers Tyskland syndet grovt i denne henseende, spesielt når det gjaldt forholdet til sovjetborgere og jøder, men det vil i denne forbindelse være både uhistorisk og hyklersk ikke å peke på at Sovjetsamveldet for sin del ikke hadde godtatt og heller ikke holdt seg til Haagkonvensjonens bestemmelser. Noe som naturligvis også gjaldt jødedommen som sådan, eftersom den uten å være bundet av statlige forpliktelser likevel opptrådte som en krigførende makt.

Men, alt det har jo vært behandlet så ofte og så inngående i allehånde publikasjoner, sett ensidig ut fra et antihitlersk synspunkt, at det er bortkastet tid å beskjeftige seg nærmere med den side av umenneskelig-gjørelsen av krigen.

Det er vel ingen som har hatt illusjoner av noen art når det gjelder de rødes form for krigføring og behandling av mennesker. Verre er det at hovedansvaret for nedbryting av krigslovene faller på en stat som Norge siden 1905 har knyttet sin skjebne så fast til: Storbritannia. Et ansvar det i verdenskrigens siste halvdel må dele med USA.

Vi tenker ikke her bare på den systematiske bombing av sivilbefolkningen i de tyske byer, dette grove brudd på all sivilisert krigføring som Storbritannia bevisst forberedte og planla år før annen verdenskrig tok til. Dette er åpent innrømmet av de ledende britiske luftvåpensjefer, som direkte skryter av at det var deres ære og fortjeneste å planlegge og sette igang denne «strategiske bombing», som gikk ut på å føre krigen mot motstanderens sivilbefolkning istedenfor mot hans soldater. Forøvrig i god overenstemmelse med den britiske utsultingspoli-

tikk i første verdenskrig.

Storbritannia forberedte denne krigføring gjennom luften mot motstanderens sivilbefolkning ikke bare gjennom planlegging og øvelser, men også rent materielt ved i motsetning til tidligere å produsere væpnede bombefly som ikke var avhengige av jagereskorte. Hitler forsøkte gang på gang å få istand en avtale med Storbritannia om å forby slik bombing utenfor selve krigskueplassene — altså der hvor det direkte pågikk militære operasjoner, men Storbritannia nektet og sat-

(Forts. side 2)

Lever Hitler fremdeles i tyske hjerter?

Da filmskuespilleren B. Frick gjorde drømmen levende igjen

Det er besynderlig hvor delte meningene kan være, for eksempel når det gjelder Adolf Hitler. Han fordømmes og skamskjelles daglig verden over som skurken over alle skurker, og det er ikke mange mennesker i våre dager som våger å stå

offentlig frem med et ord til forsvar for ham.

Og dog lever han i så mange tyske hjerter den dag i dag som en kjær drøm om noe stort som var, drømmen om den tyske frelser som kom med tro og håp i en trøstesløs tid.

Gamle kvinner, krigsveteraner og andre flokket seg rundt Frick da han viste seg på gatene i München kledd og maskert som Adolf Hitler. Masken var da også, som man vil se av bildet, meget god.

Det som hendte i hovedbatteriet på Oscarsborg i forbindelse med senkningen av BLÜCHER har vært gjestand for mange misforståelser, og vi har vel selv kommet i skade for å legge all æren et sted hvor den nok ikke burde være. Det var kommandanten, avdøde oberst Birger Eriksen, som viste det resolute initiativ som var en sørgelig mangelvare ellers. Han ledet skytingen og tok ansvaret for den. Othar Lislegaard klarlegger forholdet overbevisende i en bok om Oscarsborg. Se side 5.

Tyskerne reiste i juli 1940 denne bauta på Askholmen til minne om dem som gikk ned med Blücher, men de storsinnede seierherrer lot den straks demontere.

FARGEFILMEN QUO VADIS er utgangspunktet for noen betraktninger Alf Gleng gjør på side 5 om aktuelle hendelser, bl.a. om bombing av Nordvietnam.

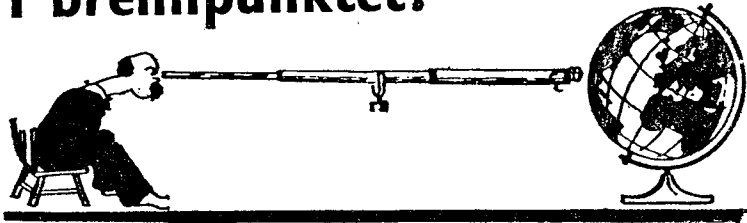
ARV OG RASE i historie og samfunnslære er emnet for en artikkel av Olav Hoaas på side 5.

ELLERS er det spesielle ungdomsstoffet på side 4 som vanlig, og de faste rubrikker er å finne på vanlig sted.

Imellom skjer det noe som gjør drømmen så levende at den fordunkler vir-

(Forts. side 8)

I brennpunktet:

Sovjets bakgrunn for «sikkerhetskonferansen»

Grepet på vasallene skal styrkes før et eventuelt oppgjør med Kina.

Det later til at mange vestlige stater, ikke minst Norge, knytter sitt lyseblå fremtidshåp til den europeiske såkalte sikkerhetskonferanse som tar fatt for alvor i år etter noen intetsigende forberedelser ifjor. Og på bakgrunn naturligvis av den brandtske østpolitikken.

Hva er det så Sovjetsamveldet ventet å oppnå med denne forhandlingsvillighet etter de mange års kolde krig?

Annen verdenskrig og den usalige allianse mellom de to utenomeuropeiske verdensmakter, Sovjet og USA, førte til katastrofe for vår verdensdel. Sovjetsamveldet slukte, i tillegg til landevinninger i det fjerne østen, også hele Øst-Europa. Men det har naturligvis hatt visse fordøyselsvanskeligheter. Ikke bare har det i en viss grad gjæret i den egne befolkning etter at så mange som soldater og på annen måte hadde fått personlig kjennskap til de bedre levevilkår i Vest-Europa. Enda farligere var det at det var en kombinert nasjonal og antikommunistisk gjæring i de enkelte undertrykte land i Øst-Europa. Land som Romania, og spesielt Jugoslavia, har riktignok holdt fast ved et kommunistisk system, men har krevet en nasjonal selvråderett som for Sovjet, sett fra et strategisk synspunkt, var minst like farlig som ideologisk opposisjon. Man brukte der man kunne direkte makt mot opprørstendenser i satelittstatene, og dem har det vært mange av. En kan jo bare tenke på hendelser i den tyske sovjetsonen, i Polen og ikke minst Tsjekkoslovakia. Men Titos Jugoslavia har man ikke våget å gå direkte løs på. Og også Romania har vært en torn i øyet.

Samtidig har forholdet til det Kina som stadig vokser i makt og anseelse skapt alvorlige bekymringer. Bekymringer som har steget nesten til panikk etter at Japan påny steg frem som fremtidens ledende stormakt på det økonomiske område, og visselig etterhvert også på det militære igjen. Og etter

at de to Østens fremtidsmakter, Kina og Japan, synes å ha funnet frem til samarbeide.

For Sovjetsamveldet gjelder det for enhver pris å sikre byttet i Øst-Europa før det braker løs i øst. Så dets mål og hensikt med en avtale om en foreløpig avspenning mot vest er klar nok. Man vil sikre seg mot innblanding fra vestlig side i de land som hører til «den sosialistiske leir». Man vil ha fred til å ordne opp med de svake ledd, Jugoslavia og Romania, uten fare for innblanding. Dette ikke minst fordi man regner med at Titos etterfølger vel snart må finnes, og da gjelder det å gjenvinne de tapte posisjoner.

Det forlyder at Kreml faktisk allerede er iferd med å bygge opp denne etterfølgeren. Man skal ha tatt kontakt med Titos tidligere stedfortreder og sjef for det hemmelige politi, Aleksander Rankovic, som ble styrtet i 1966. Rankovic er imidlertid fortsatt medlem av det jugoslaviske kommunistparti og skal ha erklært seg rede til å overta som stats- og partisjef etter Tito. Han vil da gjenopprette vassallforholdet til Moskva. Det heter også at Rankovic skal ha støtte fra visse kretser i hæren.

For sikkerhets skyld har imidlertid Moskva også forutsett eventuelle vanskeligheter med den jugoslaviske hær. Man har derfor nå forlagt Warszawa-paktens militære overkommando til den vestukrainske by Lemberg, som endel av de norske frontkjempere nok vil huske fra 1941. Byen ligger der hvor Sovjet støter opp mot Polen, Tsjekkoslovakia, Ungarn og Romania. Dette må sees som en oppmarsj mot Jugoslavia. Like etter at Tito er død vil det planlagte slag mot Jugoslavia bli rettet. Rankovic, eller andre prosovjetiske kretser i Jugoslavia, vil da rope på sovjetisk hjelp, og man vil så rykke inn med en stortangbevegelse fra Ungarn og Bulgaria og gjenopprette «den sosialistiske solidaritet». Eventuelt skal man væ-

PATRIOTENES TRIUMFMARSJ

Siste trekket i det store høyrespillet om EF er at hele høyreeliten, alle de stor-slåtte patriotene innen handel og industri, nå truer med simpelthen å forlate fedrelandet av bare skjære sprekkeferdig fedrelandskjarlighet. For det er jo dette med kroner og ører da, vet De! Så forlater de da det betrente fedreland og søker tilflukt i Danmarks deiligste vang og venge og EF.

Men Høyre består jo ikke bare av partifunksjonærer, levebrødspolitikere og industrifolk (med samt det fine snippeproletariatet), men naturligvis også av skibsredere, som også er toppatriotiske på sin hals. Så patriotiske er de at de har gjort oss til et underbruk av England og også når det gjelder den patriotiske utvandring til bedre beitemarker, har de gått i spissen — og det lenge før EF-striden — og seiler i stor utstrekning under «bekvemmelighetsflagg».

Ikke rart at disse herrers spesielle parti viser fremgang i meningsmålingene! N.

Løgnerens mål er simpelthen å sjarmere, å behage, å være elskverdig. Han er det faste grunnlag for et sivilisert samfunn.

(Oscar Wilde)

re rede til å marsjere gjennom det sydøstlige hjørne av det militært åpne Østerrike. I denne sammenheng, som militært press på Jugoslavia, må en også se marskalk Jakubovskis store manøver «Opal», hvor man øvet panserraider mot Belgrad. Noe som medførte skarpe jugoslaviske protester.

Riktignok har USA allerede åpent forpliktet seg til ikke å blande seg opp i forholdene i Sovjets «interesse-sfære» og til heller ikke å oppmuntre til uro i østblokklandene. Men — man synes vel det er best å være på den sikre side om Rest-Europa skulle komme til militær sans og samling igjen og kunne tenke seg å utnytte Sovjets engasjement under en krig med Kina til å kreve revisjoner.

Derfor må Sovjet sikre seg ro og orden og underkastelse i «eget hus» før det er rede til å ta oppgjøret med Kina. Derfor «sikkerhetskonferansen» og iveren etter å få ordnet det tyske spørsmål.

Det verste av det hele er at det ser ut til at Sovjetsamveldet vil få den avtale som sikrer byttet i Øst-Europa og skaffer det ryggen fri mot Kina helt gratis eftersom det jo bare er noen tafatte demokratiske stater man forhandler med.

Politicus.

Norge går inn for - -

(forts. fra side 1)

te igang sin bombing langt inne i Tyskland og hinsides enhver virkelig krigsskueplass. Da Hitler langt om lenge ble tvunget til å forsøke å svare med angrep mot England, var dette naturligvis et håpløst foretagende helt fra starten av. Man hadde ingen væpnede bombefly og derfor var det heller ikke underlig at «blitzen» ble en total fiasko. Det var omtrent som å skyte kuer på en eng å plukke ned de uvæpnede tyske bombefly, sier den daværende luftvåpensjef, som skryter av den britiske forutseenhet i sammenheng med luftkrigen mot sivilbefolkningen.

Hvorledes det så senere gikk med de tyske byer og den tyske sivilbefolkning vil være vel kjent, skjønt man tydeligvis forsøker å glemme det nå i disse dagers Vietnam-hykleri. Det samme gjelder det som hendte da Trumans USA kastet sine atombomber mot japanske byer.

Oberst Erik Qvam, som var frivillig på britisk side under krigen, har ellers i en interessant artikkel i MORGENBLADET 5/1-73 klargjort forholdet slik at ingen behøver å være i tvil, det være seg norske partipolitikere, kirkens menn eller andre dobbelttungede hyklere.

«Forsommeren 1945 var vi på marsj vestover og nordover i Tyskland. Vi passerte steder som hadde vært tyske byer. Der hvor sprengbomber hadde gjort arbeidet, passerte vi mellom ca. 2 meter høye grushauger som hadde vært boligblokker.

Det uhyggeligste inntrykk på meg gjorde Magdeburg som vi passerte om natten i måneskinn. Av det som hadde vært boligblokker så vi bare murene til fasaden, hvor månen skinte gjennom gapene som hadde vært vinduer. Brannbomber hadde fremkalt en brannstorm så voldsom at all surstoff ble forbrukt og folk døde av surstoffmangel. Senere hørte vi om Dresden. Byen var overfylt av mennesker som flyktet foran den russiske fremmarsj. Så ble bombeteppet lagt over byen, ca. 300 000 men-

nesker skal være blitt drept, altså flere døde enn ved de to atomsprenget i Japan tilsammen.

Jeg kan ikke huske, da eller senere (uthevet av oss), å ha hørt et bebreidende ord mot våre allierte (les: eksilfolkenes allierte) fordi de la bombeteppet over den totalitære stat Tyskland — —»

Dette stemmer helt overens med det vi gjennom år har hevdet her i bladet. Noe som ikke stemmer er imidlertid det forferdende at oberst Qvam selv idag synes å godta denne brutalisering av krigen, dette grove brudd på alle krigslover og alle forsøk på humanisering av krigen, så sant det dreier seg om krig mot en «totalitær stat». Da skal tydeligvis de såkalte demokratiske stater ha fritt spillerom til å gå løs på også ethvert umilitært mål de bare kan finne.

Det er direkte rystende å lese noe slikt, men enda verre er det at obersten her faktisk bare gir uttrykk for noe som er et offisielt norsk syn. Riktignok skriker man idag hyklerisk opp om den amerikanske bombing av Nordvietnam, men det er bare for å tute med de venstreradikale ulvene etter gammelt godt mønster. For den sivilbefolkning som her rammes er snilde kommunister, mens bombing av Tyskland rammet slemme nazister.

Og det bør vel også i sannhetens interesse slås fast at det i denne bombing av tysk sivilbefolkning deltok norske frivillige på britisk side, folk som idag i stor utstrekning innehar ledende stillinger i det norske luftvåpen. Og som idag roses og æres for innsatsen.

Men også på andre områder enn når det gjelder den luftkrigen har Norge svin på skogen når det gjelder avhumaniseringen av krigføringen. Under den tyske okkupasjon brøt den aktivistiske delen av hjemmefronten alle regler for krigføring. Man misbrukte sykehus og

(Forts. side 7)

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

får til stadighet forespørsler etter diverse utenlandske bøker, som enten er nevnt eller anmeldt i bladet. Vi har derfor latt utarbeide en fullstendig liste over de mest efterspurte titlene, ialt vesentlig tyskimporterte bøker som ellers ikke blir solgt i Norge. I et lite supplement til listen har vi også tatt med en del antikvariske bøker, som er stillet til vår disposisjon.

Listen sendes på forlangende. Et postkort er nok.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGERedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Hyklernes gråt

Så er hyklerne ute og rusler igjen. Det er ikke rart at Morgenbladets redaktør, som selv har en rem av huden, skriver at nordmennene er fariseiske. Dog heldigvis ikke alle i den grad som våre politikere og dagspressen.

Det er vel ikke alle som har glemt DAGBLADETs eskapader under det store urettsoppgjøret i 1945 og utover. Man husker kanskje at nettopp dette blad skrek opp om strengere behandling av fangene og motsatte seg enhver human behandling av dem.

Men nå, et kvart århundre etterpå, har pipen fått en annen lyd. Bladet tror vel at gjemt er glemt. Og dessuten gjelder skriket om «heksejakt» nå ikke politisk forfulgte i eget land, men «landssvikere» i Bangladesh. Og da er det jo billig og lettvinnt og i tråd med gode venstreliberale tradisjoner å slå seg for brystet og takke Vårherre, som man ikke tror på forresten, for at man i bladets redaksjon og i Norge ikke er som disse syndere.

Og er det ikke ilde på bakgrunn av det som foregikk i Norges land det som nå skjer i Bangladesh? Slik beskriver det hysteriske blad det bl.a.: «Rettssakene mot samarbeidsfolkene truer med å forlenge krigens virkninger» — «Man kan forstå at ledende personer dømmes, men når man går til aksjon mot mindre kjente mennesker over hele landet, får rettssakene karakter av heksejakt» — «Den 3. oktober opplyste innenriksministeriet i Bangladesh at 41 000 mennesker er blitt arrestert for å ha samarbeidet med pakistanerne» — «Det blir fortalt at fengslene er fylt til randen'».

Og eftersom det er tale om overfylte fengsler og massearrestasjoner direkte rettet mot politiske motstandere, så synes vi det er på sin plass å peke på at DAGBLADET ingenierte er ensomt og isolert i sitt ubegripelige hykleri. Det har fått smukt følge bl.a. av sin utbrutte redaktør fra gamle dager, Helge Seip, som nå plutselig er blitt så uhyre human og gråter en skvett i Stortinget over tilstanden i våre fengsler. Ikke de fengsler han og hans blad syntes var så storartede i de gode gamle dager, da man sperret inne folk på politisk grunnlag. Nei, det gjelder forholdene idag, bl.a. i Oslo krets fengsel, som vi selv hadde gleden av å stifte bekjentskap med i hin hårde dager. Seip surver over at det nå er anbragt 2 fanger på hver av enecellene. La oss da minne om at Norge i 1945 anbragte 5 fanger på de samme celler. Og på disse 7—8 kvm måtte de fem sove, spise, gjøre sitt fornødne, vaske seg etc., mens en bande villstyringer fra Røde Kors (!) moret seg med å skyte på blink etter fanger som viste seg i nærheten av vinduet og tullete fangevoktere raste mot dem som kom for nær døren.

Vi hørte ikke noe om at Seip eller DAGBLADET dengang protesterte. Ikke engang over at fangene ikke fikk ta mot besøk på et helt år, og at de senere bare fikk ta mot besøk 1/2 time hver måned. Nå gråter Seip over at de kriminelle ikke får besøk mere enn 25 minutter hver uke!

Vel, humaniteten stiger altså gudsjelov, også hos DAGBLADET og hos Seip, som forøvrig også fikk gråtende følge av arbeiderpartitalere i Stortinget, altså folk fra det parti som hadde det direkte ansvar for forholdene dengang. Det er spesielt gledelig å konstatere dette for eksempel for våre frontkjempere, som dengang ble stuvt sam-

«BRAGDPOKAL» til revisor
ALF GLENG

Så har vår revisor Alf Gleng fått en utmerkelse igjen. Han er nemlig av Øglændkonsernet tildelt dets «Bragdpokal» for 1972. Pokalen gis til den person som i løpet av året har gjort mest for syklingen. Gleng, som er 64 år gammel, har i sitt liv syklet noe nær 200 000 km tilsammen, og årsrekorden er 15 000 km, altså mere enn en gjennomsnittsbilist kjører bil årlig — og enda kan man jo ikke sykle når det er sne og is. Gleng er forøvrig bilist også og har kjørt skadefritt i hele 42 år.

Vi gratulerer med den nye utmerkelse og med hederlig omtale i bl.a. Stavanger Aftenblad.

Hvor viljen er tilstede, finnes
alltid en vei.

(Roald Amundsen)

UNGT PAR

med «nasjonal holdning» søker etter et sted å bo — leilighet eller lignende. Vi håper på hjelp, da vi er i en vanskelig bosituasjon. Henvendelse til bladets ekspedisjon.

KJØPES

1. februar 1942, NS' historiske kamp, andre bøker/tidsskrifter.

Henv. FOLK OG LANDS ekspedisjon.

men på «Fallskjermen» i senger i 5 etasjer over hverandre fordi DAGBLADET hadde intervjuet en forrykt politimester, som senere avanserte til de høyeste stillinger, og denne hadde erklært at alle frontkjempere skulle henrettes. Andre, som ikke delte den skjebne, husker kanskje DAGBLADETs ramaskrik over at de utsultede fanger på Ilebu etter flere måneders forløp skulle ha 'lapskaus' til søndagsmiddag. Det var skandaløst, skrev bladet, rent som på et høyfjellshotell. Det viste seg da også at myndighetene tydeligvis var av samme mening når alt kom til alt, for 'lapskausen' ble kokt på beinranglet til en hest.

Vi unner DAGBLADET og de andre hyklerne dagens stille gråt over 41 000 arresterte «landssvikere» i Bangladesh og deres vanskeligheter, for de trenger sikkerlig noe å berolige samvittigheten med etter i et land med langt mindre befolkning å ha overgått dette fangetallet betydelig og etter å ha latt sine egne fanger sulte, mishandle og seile sin egen sjø da de endelig slapp ut igjen.

DU

Die deutschen Berge brennen
rot von Scham,
weil sie es nicht fassen können,
wie alles kam.

Es glühen die deutschen Fluren
in wehem Leid,
seit sie die Schande erfuhren,
die Schande der Zeit.

Es bäumen sich deutsche Meere
gegen den Strand;
sie haben deutsche Ehre
anders gekannt.

Und ob der Schmach, der feigen,
die alles nahm,
deutsche Eichen neigen
ihr Haupt vor Gram.

Nur einer sieht der Schande
gelassen zu,
Deutscher aus deutschen Lande,
das bist Du!

Bogislav von Selchow

VISSTE HAN IKKE BEDRE DET SVARTNER I AUSTRALIA
eller . . . ?

Arbeiderbladets leverside
4/1-73:

«Det ligger i blodet.

Nixons nærmeste rådgiver heter Kissinger, hans personlige talsmann heter Ziegler, hans nye sjef for den hemmelige etterretningsorganisasjonen CIA heter Schlesinger og talsmannen for hans forsvarsdepartement heter, av alle navn, Friedheim.

Felles for disse herrer er at de har alle tyske navn og etter sine tyske navn søker de seg inn i stillinger som har med krig å gjøre. Slik er det også i Norge, og en kan faktisk sette lignende tyske slektsnavn inn i liknende norske stillinger. Og de ligger heller ikke på latsiden skal en domme etter den behandlingen krigsbefalet har fått etter krigen.

OFFISER».

Men han fikk svar:

«I sannhetens navn.
KJÆRE OFFISER!
(MOM 4-1).

Jeg beklager hvis jeg med dette ødelegger noen illusjoner for deg, men det må i sannhetens navn sies at tyskerne neppe kan klandres for amerikanernes Vietnam-krigføring. De tyske navnene til tross — alle er de av jødisk avstamning. Kissinger rømte f.eks. fra Tyskland da nasjonalistene begynte å røre på seg.

E. HANSEN.

De som forsømmer sine gamle
venner for nye, risikerer å miste
begge.

(Æsop)

Det vil for de fleste være kjent at man i Australia har hatt en såkalt «hvit linje» i innvandringspolitikken. Hensikten har naturligvis vært å unngå slike konfliktsituasjoner som vi kjenner fra andre deler av verden.

Hva slags hets og kritikk som er blitt Australia til del på det lokale plan av denne grunn, kan man så lett forestille seg. Den meget omtalte toleransen er jo aldri så stor og inderlig som når man selv slipper å demonstrere den i praksis.

Men nu er det ubønnhørlig slutt også for Australias vedkommende. Etter en oppmykning av innvandringsreglene for noen år siden, ble 4000 farvede og 6000 misjlinger tilstedt adgang til landet per år. Men fra i år av blir det overhodet ingen restriksjoner mer av dette slaget. Derimot vil ikke den australske regjeringen betale billetten mer. Tidligere ble det ytt et bidrag på alle reiseutgifter over 25 dollar. Men det fikser sikkert Parlamentet.

Uten akkurat å ville kalle oss fremsynte, formoder vi at de første voldtektssakene og rasemonstrasjonene ikke er langt unna. Og dermed vil også det hittil fredelige Australia bidra til avisenes nyhetsstoff verden over med «action»-rapporter i velkjent stil.

Selv i helvete avskyr man vanære.

(Tuaregisk ordsprog)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Neger med ambisjoner

Freddy Reddy — den syd-afrikanske negeren som har gjort seg bemerket i lokal-politisk venstrevridd sammenheng — har nå rykket ut med beskyldninger om at mennesker blir brukt som forsøksdyr i utprøvingen av nye medisinske medikamenter. Reddy, som er varamann til Tromsø bystyre på «Venstre-sosialistenes» liste, er for tiden konstituert reservelege ved Åsgaard psykiatriske sykehus i Tromsø. Som sine hvite forbundsfeller lider han av den tvangsnevrose at han ser skumle kapitalister overalt. Nå er storkapitalen iferd med å prøve nye medikamenter på syke og intetnende mennesker, mener Freddy Reddy. Merkelig nok ble hans uttalelser tatt alvorlig og saken ble tatt opp i spørretimen i Stortinget. En kontrollkomisjon ble satt i sving og legeførenings etiske utvalg ble bedt om å undersøke saken. Man kom ikke til andre konklusjoner enn at vår sorte venn måtte være fullstendig på vidvanke. Fylkeslegen i Troms, Sverre Sandmo, karakteriserte det hele som tull og tøys, og han gikk ut fra at det lå politiske motiver bak.

Hva enn motivet kan være for å komme med slike påstander, må man likevel lure på hva som førte til at Freddy Reddy ble valgt inn i Tromsø bystyre. Det kan neppe ha vært hans heberskede og nøkterne politiske klarsyn. Og hva hans reserveleigestilling på et psykiatrisk sykehus angår, kan man jo lure på om ikke stakkaren er blitt miljø-skadd!

EVENTYRLIG FASCISME

Tross den mest iherdige «opplysningsvirksomhet» gjennom flere år, later det til at folks kunnskaper om fascismen er tynnere enn noensinne, ikke minst hos dem som er flinke til å «informere» oss om den. I et propagandaskrift brygget ihop av SUF finner vi således følgende nesten naive forsøk på en definisjon: «Fascisme — det mest brutale

og utilsrørte diktaturet som monopolkapitalistene må ty til når de ikke har andre muligheter til å holde folket nede.»

Skal vi virkelig på ny være nødt til å minne om at det visserlig var kommunistene og andre røde som var ka-

pitalens våpenfeller mot fascistene, og at de stadig er det, der hvor fascismen manifesterer seg i en eller annen form? Det kunne ellers være artig å få vite hva slags klientell man tror vil bite på slike «utgreinger» som den ovenfor siterte.

Rapport fra W.U.N.S.

1972 var det året da den nasjonalsosialistiske verdensunion kunne feire sitt 10-års jubileum for stiftelsen i Cotswold, England. Stifteren, Lincoln Rockwell, ble myrdet som kjent 25. august 1967, men bevegelsen har holdt stand og kan idag vise til store fremganger over hele verden. Her er et kort utdrag av siste «WUNS BULLETIN»:

AUSTRALIA

Nasjonalsosialistiske kandidater deltok i valget til representantenes hus i Australia. Under slagord som «If you want a Nigger for a neighbor, vote Labor», har NSPA stillt sine kandidater til valg. NSPA's fremganger har medført økt motstand i form av vold og eiendoms-ødeleggelse fra jødiske og kommunistiske organisasjoner. Og de australske myndigheter ser med stor bekymring på de nasjonalsosialistiske leirene i Victoria og New South Wales, hvor medlemmer av «the Eagle Corps» — de australske stormtropper — trener for å kunne forsvare seg imot motstandernes terror.

ØSTERRIKE

I Østerrike, landet med en jødisk statsminister og med en jødisk befolkning på ca. 10 000, er ikke disse fremmede elementer lenger særlig populære. Ifølge «The Jewish Week-American Examiner», er det såpass som 58 prosent av østerrikerne som erklærer at de ikke liker jøder.

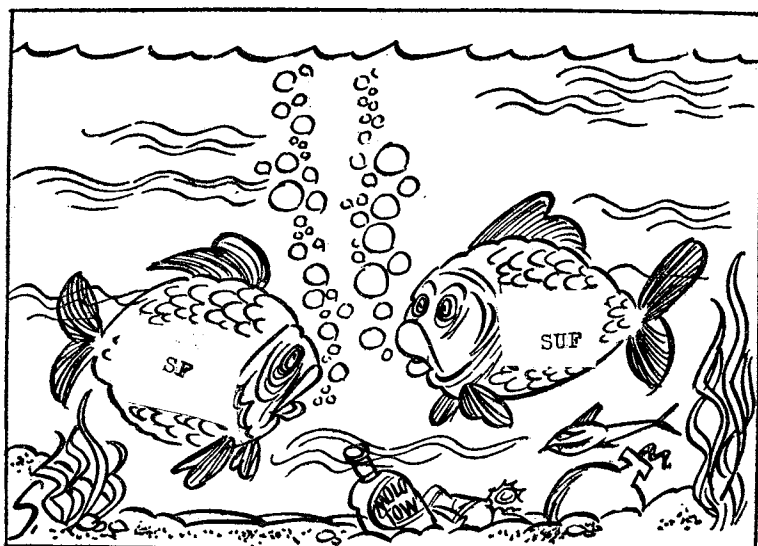
FRANKRIKE

Myten om Frankrikes motstandskamp under okkupasjonen er iferd med å sprekke. Det har utkommet en rekke bøker, og som før nevnt også en film, som klart beviser det faktum at støtten til Pétain og tyskerne var stor og oppriktig. Mens de Gaulle i 1941 kjempet for å opprette «frie franske styrker», var allerede franske styrker på vei imot østfronten for å bekjempe kommunismen sammen med tyskerne.

IRLAND

Lederen for «The National Socialist Irish Workers Party», Terrence Byrne, er stadig utsatt for attentater som

(Fort. side 6)

Hør her, kamerat, dette er ikke marxistisk-leninistisk nok! Vi bør avskaffe hele vannet.

NORDISK UNGDOMSFRONT

— ET POLITISK HJELPEKORPS

Nordisk Ungdomsfront er i disse dager i ferd med å utvikle seg fra en idé til en realitet. Tanken er å aktivisere ungdom i alderen mellom 15 til 20 år på den idag best mulige måte. Den stadig økende kriminalitet og bruk av berusende stoffer i denne spesielle aldersgruppe, viser klart at de alternativer de politiske myndigheter har funnet det umaken verd å gi, ikke har ført til de ønskede resultater. Snarere tvert imot — vi er inne i en skremmende utvikling. Det er ikke nok å gi ungdommen et sted å være kombinert med en stadig økende frihet til å gjøre hva de vil. Det ungdommen behøver er noe å tro på og et mål å arbeide imot. Ungdommen trenger muligheten til å ta og føle ansvar. De trenger disiplin, idealer og følelsen av ikke å være overflødige i et sterilt teknokrati. De trenger selvfølelse, fart og spenning!

BRANSJER

Alle har vi våre spesielle interesser, og ved innmelding i Nordisk Ungdomsfront er tanken den at man skal legge spesiell vekt på akkurat dette. Det vil på medlemskortet bli oppført hvilken «bransje» man tilhører innen organisasjonen. Ungdom — da kanskje særlig piker — som f.eks. er interessert i matlagning, regnskaps- og sekretær-jobber innen organisasjonen o.l., vil bli tilknyttet intendantur-bransjen. Ungdom med musikalske ambisjoner vil bli tilknyttet musikk-bransjen o.s.v. Hvor allsidige vi vil bli avhenger av medlemmene selv.

DET POLITISKE STANDPUNKT

Nordisk Ungdomsfront vil følge en ren Nasjonalsosialistisk linje. Dette vil åpne muligheter for en politisk offensiv linje i motsetning til de «taktiske» tilbaketrekninger man til stadighet er vitne til fra kvasi-bevegelser og de som kaller seg «moderne» nasjonalister. Vi ser det viktig å ha et klart og utvetydig utgangspunkt, da

man bare på den måten kan unngå indre strid og samtidig gjøre en effektiv innsats.

HJELPEKORPS- VIRKSOMHET

En av de ting vi kommer til å satse aller sterkest på — er hjelpekorpsset. De som ønsker tilknytning til «Sannhets-bransjen» er tiltenkt en grundig utdannelse. Denne vil i første rekke bestå av et 24 timers førstehjelpskurs og deretter ytterligere opplæring i behandling av større skader. Våre tjenester vil vi tilby idretts-lag og også eldre/uføre som kan ha brukt for forskjellig assistanse. En slik virksomhet bør kunne by på adskillig spenning, ansvarsfølelse og kameratskapsånd!

LA OSS BERGE VRAKENE

Vi venter ingen enorm tilstrømning av ungdom i den alderen det her er snakk om. Nei, snarere tvert imot. Derfor må vi straks bygge opp en indre, stabil kjerne, som er villig til å drive «oppsøkende» virksomhet. La oss finne de vrak vi vet driver i demokratiets kjølvann — og det helst før de synker! La oss gi dem en ny sjanse — og nå ikke i form av hverken prisverdige religiøse tiltak, idiotiske kommunale «et sted å være»-hus eller i form av kommunistisk frelse med dertil hørende studering av asiatisk hjernespinne. Nei, la oss bygge opp et nasjonalt og sosialistisk miljø preget av gjensidig respekt — kameratskap — og disiplin! La oss gjennom møter, kurser og regelmessig samvær lære hverandre å kjenne og legge grunnlaget for et slikt miljø. La oss gjennom turer — foran flammende leierbål — bygge opp et slikt miljø. Og la oss gjennom nasjonal og humanitær innsats på forskjellige felter vise at vi har skapt et slikt miljø!

Vi vil en sunn og sterk ungdom!

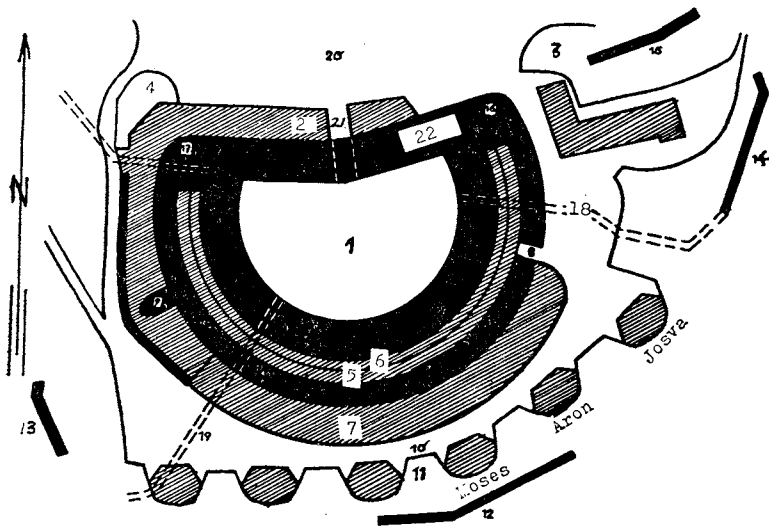
Vi vil et sunt og sterkt Norden!

De som ønsker å få vite mer om Nordisk Ungdoms-

OSCARSBORG 1940:

Æres den som æres bør!

Othar Lislegaard klarlegger forholdene ved senkningen av «Blücher» og gir kommandanten, oberst Birger Eriksen, den honnør han tilkommer.

Hovedfortet på Oscarsborg. Tallene angir: 1) Indre Fortsgård 2) Vollgraven 3) Østre Galleri 4) Vestre Galleri 5) Passasje til Enveloppen 6) «Diamantgraven» 7) Sanddyne 8) Utgangsport 9) Caponiere 10) Batterigangen 11) Hovedbatteriet 12) Søndre batteri 13) Vestre Strandbatteri 14) Østre Strandbatteri 15) Østre batteri 16) Østre Quadrant 17) Vestre Quadrant 18) Tunnel øst (tilfluktsrom) 19) Tunnel vest (tilfluktsrom) 20) Fortsplassen 21) «Sukkenes Bro» 22) Gorgetaket.

Det har opp gjennom årene vært sagt og skrevet meget om den senkning av «Blücher» som vel var den største norske krigsbragd i det ulykksalige felttoget våren 1940. Vi er stygt redde for at svært meget av det som har vært skrevet i den sammenheng lite eller intet har med de faktiske forhold å gjøre, noe vi må innrømme at vi selv i noen grad har medvirket til. Det er nemlig langt fra riktig dette at det som skjedde da Oscarsborg senket den tyske slagkrysser nærmest var en tilfeldighet og bare skyldtes et slags eget initiativ fra løytnant Bonsaks side.

Det som hendte klargjøres på en overbevisende måte i en bok som Othar Lislegaard har utgitt om «Oscarsborg. Hovedstadens og Rikets port.»

Vi har adskillig å bemerke til den fremstilling om krigens forhistorie som forfatteren gir, den er sterkt preget av det det ansees for god tone og passende historieskrivning å servere i etterkrigstiden, og det trass i at vel nettopp Lislegaard burde vite bedre, men det han skriver om festningen som sådan og om dens innsats i morgentimene 9. april 1940 er vederheftig og vel underbygget. Rimelig nok eftersom Lislegaard fikk sin militære utdannelse på Oscarsborg for mere enn femti år siden og også tjenestegjorde der april dagene 1940, omenn ikke i selve hovedbatteriet.

Lislegaard skriver at han «kan godt forstå at «tendensiøse skribenter» i gledesrusen over at Blücher virkelig var senket gjerne vil strø ekstra heder til de karene som betjente kanonene den gang. Uten stor detaljkunnskap er dette meget farlig, og det foreligger eksempel på at man har havnet i den «omvendte verden».

Vi er enig i at dette i stor utstrekning har skjedd når det gjelder senkningen av Blücher, for når alt kommer til alt, så er det vel den som direkte fører kommandoen og som bærer ansvaret som først og fremst har æren og ikke de underordnede ledd

som tilfeldigvis løsnat de beordrede skudd.

Oberst Birger Eriksen, kommandanten på Oscarsborg, som nå er død, grep forøvrig selv til orde i ARBEIDERBLADET 4. august 1945 og slo bl.a. fast dette:

«Det er ganske uriktig at noen enkelt kanonkommandør eller batterikommandør legger seg eller tillegges æren for Blüchers senkning. Det var samspillet av festningens kampmidler som bragte resultatet. Først ble fartøyet beskyttet av flere batterier, og det meget sterkt skadete og helt brennende skip fikk deret-

(Forts. side 6)

OLAV HOAAS:

Arv og rase

Fra lektor Olav Hoaas har vi mottatt etterfølgende artikkel, og allerede før vi har kunnet trykke den er den sensur som utøves blitt klart demonstrert, idet den er blitt refusert av «Den høgre skolen», som artikkelen også ble sendt til. For dette er i sannhet «farlig stoff» som lærerne i den høyere skole ikke tåler å lese.

«... vi tror at menneskelige best kan avhjelpe gjennom øket kunnskap hos mennesket og at det er mye mer sannsynlig at slik øket kunnskap vil lede til øket menneskelykke enn til det motsatte.» Disse ordene er avslutningen på en appell fra 50 videnskapsmenn publisert i 1972 i julinummet av tidsskriftet «American Psychologist». Ordene tør vekke gjenklang hos enhver lærer, for de gjør ham, som spredde av kunnskap, til en betydningsfull person

ALF GLENG:

Quo Vadis

For tiden går den stor-slagne amerikanske fargefilmen Quo Vadis på Colosseum kino i Oslo, og den er vel verd å se.

Handlingen foregår i sekstiårene av vår tidsregning under keiser Nero som hersker i det da mektige romerriket.

Som vi vet fra historien, var keiser Nero en maktsykt tyrann. Han syntes at byen Rom hadde for fattigslige og simple bygninger. Hans drøm var å bygge byen etter sitt hode. Derfor lot han sine håndgangne menn sette fyr på byen for å svi den av. Dette skapte selvsagt store lidelser for befolkningen, og da det sivet ut at det var

keiser Nero som stod bak ildpåsettelsen, skapte dette stor harme blandt bybefolkningen, og da keiserens rådgivere skjønte at det kunne ende med en katastrofe for keiseren og dermed også dem selv, gjaldt det for dem å finne en syndebukk, og de hvisket keiser Nero i øret: «Si at det er de kristne som har satt fyr på byen, og selvsagt grep keiseren til denne utveg og propagandaen ble satt inn med full styrke og de stakkars kristne fikk i full mon unngjelde med sine liv som folkefornøyelse for keiseren og hans krets som mat for ville løver og

(Forts. fra side 7)

i humanitetens tjeneste. De femti teller navn fra USA, Storbritannia, Canada og Frankrike og deriblant fem Nobelprisvinnere.

Som bakgrunn for sin appell gjør de femti oppmerksom på at sivilisasjonens jøder. Fire av de femti er historie oppviser mange perioder da forskning og undervisning ble sensurert. Således ble Galileo et offer i det katolsk-ortodokse Italia, Darwin i det viktorianske England, Einstein i Hitlers Tyskland og mendelske biologer i Stalins Russland.

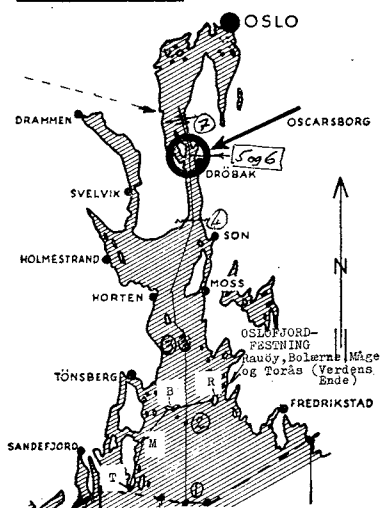
Gruppens anliggende er å påpeke at også i dag gjør slik sensur, undertrykkelse, avstraffelse og æreskjelling seg gjeldende. Offentliggjorte standpunkter blir ofte med overlegg feilaktig sitert, argumentene blir vendt mot forfatteren istedet for mot hans bevismateriale, appeller til følelser får tre istedet for videnskabelig resonnement og så videre, uttaler de femti.

Resultatet er at et stort antall videnskapsmenn som virkelig har satt seg inn i sakene, idag blir bragt til tausehet, de tør hverken uttale sin overbevisning tydelig overfor offentligheten eller komme sine mer klarttalende kolleger til unnsetning. Det er disse forhold i vår tid de femti vil ha slutt på.

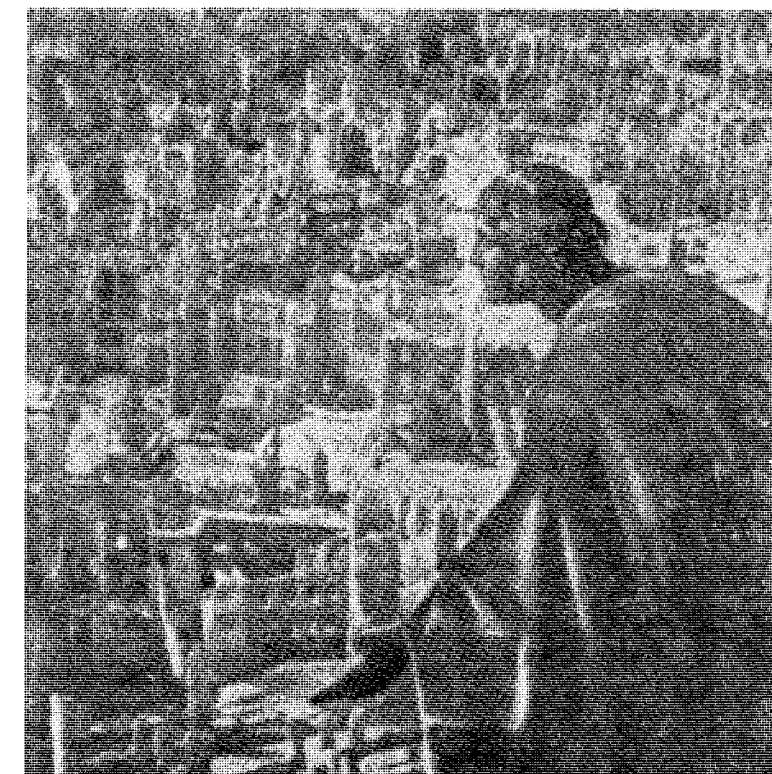
I akademiske kretser hersker der i dag en ortodoks miljøteori i videnskapene om mennesket, og denne miljøteori støttes i sin terrorisering av annerledes tenk-

(Forts. side 8)

Angrepet i Oslofjorden

front, og som ønsker å bli medlem av og/eller støtte organisasjonen, kan kontakte oss på følgende adresse: Nordisk Ungdomsfront Postboks 78, Grorudhagen, Oslo 9.

Nei, dette er ikke Hanoi, men flyktningebyen Dresden som ble bombet i 1945 uten at en eneste av de gode demokrater gråt.

Æres den som æres bør — —

(Forts. fra side 5)

ter nådestøtet ved 2 torpedoer.

Løytnant Bonsaks andel i resultatet er, at han var kanonkommandør ved *en kanon som i alt skjøt ett skudd*. Betegnelsen for den utbredte lyst til å tilegne seg mest mulig av æren er det, at også en annen kanonkommandør — sersjant Rækken, hvis kanon sto like ved siden av løytnant Bonsaks kanon, og som også skjøt ialt ett skudd, har opptrudd i lokalavisen «Hadeland» og der proklamert å være den «ukjente soldat» som senket Blücher. Sersjant Rækken uttaler der at det var han som klarte flere av de oppgaver løytnant Bonsak nå tillegger seg. Ja, han går enda videre i sine krav. Ingen av disse 2 hadde noe med ledelsen av skytningen å bestille. *Ledelsen*, som er det alt avgjørende, besto den 9. april kl. 4.40 i å bestemme avstanden og deretter bestemme øyeblikket for avfiringen av skuddet mot det bevegelige mål. Disse oppgaver måtte kommandanten selv overta i hovedbatteriet, hvor både B. og R. var, idet avstandsmåleren klikket ganske i det mørke, disige vær. Avstanden ble ikke målt som B. forteller. Den ble av kommandanten bedømt til 1400 meter og deretter kommandert. Denne avstand viste seg å være heldig.

Og han slår fast det som jo for såvidt er selvsagt, at «betjeningen forøvrig etter ledelsens ordre har også sin store betydning, men er en rutineaffære etter reglementet.»

Som man vil erindre ble også det i Hewins-bokens sammenheng rent periferiske forhold med senkningen av Blücher trukket frem i forbindelse med Løberg-saken, og et av Løbergs vitner var da også batterikommandøren i hovedbatteriet. Rent bortsett fra at vi er enig i at omtalen av Blücher-affæren er noe fortegnet i Hewins' Quislingbok, så kan man vel ikke egentlig si at dette Løbergvitnet var særlig heldig valgt eftersom oberst Eriksen jo så å si direkte beretter at han selv måtte ta kommandoen i batteriet fordi batterisjefen ikke hadde sørget for å bestride mer enn én kanon og kanonene ikke var gjort skuddklare. Han skriver om dette:

«Det var kommandanten som måtte befale ladningen, da kanonene ved min ankomst til batteriet kl. ca. 4 ikke var ladet. Det var videre kommandøren som gav den tilstedeværende batterikommandør — kaptein Sødem — ordre om å fordele styrken til 2 kanoner, idet kun

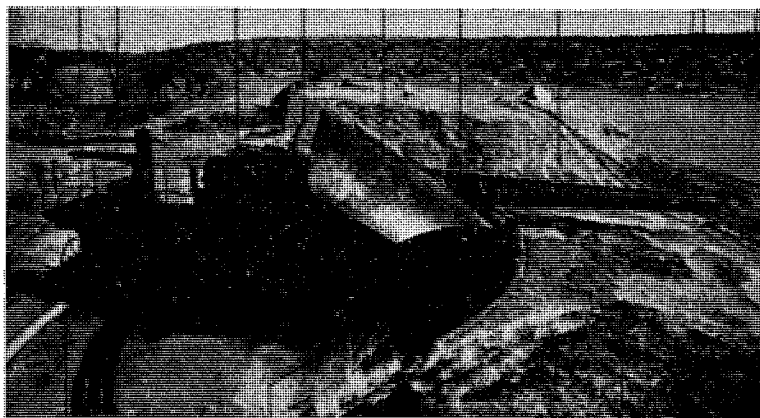
en kanon var besatt ved min ankomst.»

Oberst Eriksen slo ellers fast noe som er meget vesentlig når det gjelder å bedømme forholdene 9. april 1940, ikke minst fordi det jo også understreker det som er kjernen i den kritikk Hewins retter mot de ansvarlige norske myndigheter. Om løytnant Bonsak i den sammenheng har fått en ære som rettelig tilkommer oberst Eriksen er jo i den forbindelse egentlig likegyldig. Obersten pekte i artikkelen på at «Det forelå den 9. april ingen krigserklæring. Situasjonen var bare et svakt nøytralitetsvern. Kommandanten måtte allikevel ta ansvaret for uten nølen, konferanser eller forespørsler å bruke de sterkeste batterier og torpedoer mot en flåte som kom i fullstendig fredsformasjon. Kommandanten måtte ta ansvaret for å skyte, tross flåten, så vidt da var bekjent, hadde passert Horten (basen for marinen som festningsartilleriet var underlagt. Vår bemerkning) uten å være angrepet. Kommandanten måtte ta ansvaret for å springe over det vanlige, reglementerte varselkudd for nøytralitetsvern, men skyte drepende med en gang. Kommandanten måtte ta ansvaret for øyeblikkelig full aksjon, skjønt han ikke var sikker på skipenes nasjonalitet.»

At han gjorde alt dette uten å nøle er den avdøde kommandants uvisenlige heder som alle nordmenn uansett politisk innstilling, og det som senere har skjedd, bør være stolt av. For hans uredde opptreden var så vel signet stikk i strid med ånden fra Jøssingfjord bare et par måneder tidligere.

★

Lislegaard gjør i sin rikt illustrerte bok nøyaktig rede for forholdene på Oscarsborg 9. april med nøyaktig angivelse av kanonplaseringsene m.v. Av spesiell interesse tør det kanskje være at

«Moses». Man ser her at ved skytning på kort hold med lav elevasjon vil kanonrøret stanse mot traversen mot kanonen «Aron».

han klargjør hvor uendelig liten tid det var til rådighet da det gjaldt å få inn en treffer på Blücher. Dette viser jo også hvor avgjørende viktig kommandantens personlige inngripen var. Og dette så meget mere som Eriksen var ekspert når det gjaldt nettopp hovedbatteriet. Om dette skriver Lislegaard bl.a.:

«Det var først etter Hovedbatteriets bragd ved stor medvirkning til å senke Blücher at tendensløse skriverier i dagspressen fikk det travelt med å fremstille Moses som en kanon så gammel at det bare var de gamle sersjantene som visste noe om dette «forhistoriske instrument». Riktignok hadde Blücher vannet skott, og vi vet ikke hvor lenge krysseren hadde holdt seg flytende, men ned hadde den sikkert gått uten hovedbatteriets skytning. Det er grepet ut av luften at bare det eldste befal kunne betjene Moses. Kommandanten på Oscarsborg, oberst Eriksen, var artilleristisk ekspert og var som kaptein batterisjef ved Hovedbatteriet i 1905. Siden den gang lå dette batteri hans hjerte nært, tør man trygt si. Yngre artilleribefal hadde også god øvelsen i bruken av Moses.»

Forfatteren forteller også at oberst Eriksen som kommandant hadde gjort en stor innsats ved å modernisere all ammunisjon ved batteriet. Det var ingen annen feil ved kanonene enn at de var langsomskytende, men Eriksen hadde forsøkt å finne en løsning på det også ved å konstruere en såkalt «Ladebro» som forenklet det tunge (345 kg) prosjektillets vei til ladestilling.

Men, tilbake til dette at man hadde så uendelig kort tid på seg til å få inn treffer på Blücher fra de to bemannede kanoner ved hovedbatteriet. Det var som nevnt mørkt og disig vær da den tyske flåte nærmet seg hovedbatteriet. Skytning med 28 cm kanon på kloss hold er naturligvis høyst u-

normal skytning. Langdistanse skytning var derfor utelukket. Etter at avstanden var oppgitt (til 1400 meter — noe som forøvrig liten betydning hadde) besto innsiktningen av kanonen bare i en sideinnstilling. Imidlertid er kanonmunningsbevegelse begrenset også i sideretningen som følge av traversene mellom kanonene. Så under skytning på kloss hold. Når kanonen har elevasjon for langholdsskytning butter ikke kanonmunningen mot traversveggen.

Blücher dukket plutselig frem av tåken og man hadde ikke mange sekundene å gjøre på før den var utenfor skuddvidde igjen. Det var bare en liten vinkel igjen før venstre travers kom iveien.

Ellers var det vel meget av et hell at det gikk som det gikk med de to skuddene fra hovedbatteriet, skjønt torpedobatteriet hadde vel likevel klart brasene. Kommandanten hadde jo gitt også dette batteri ildordre. Lislegaard sier da også at «Den primitive konstruksjon av sideretningsmekanismen ved «Moses» gjør det umulig ved større vinkel-

hastigheter å få en tilnærmet jevn bevegelse i siden. Den lite øvede betjening ved dette historiske skudd hadde hell med seg. Tenk situasjonen hvis Blücher bare hadde gjort litt større fart.»

Vi vet ikke om vi her har klart å gi leserne noen forståelse av det som hendte i hovedbatteriet, men Lislegaard klarlegger det tydelig for enhver, også ikkefagmann, i sin bok, både i tekst, bilder og skisser.

Men også rent bortsett fra hendelsene på Oscarsborg 9. april 1940, så er det en høyst levende og interessant skildring av den gamle festning Lislegaard gir, en skildring som vi skulle tro mange vil ha glede av. Oscarsborg ligger jo våre hjerter nær som «Hovedstadens og Rikets port» og Lislegaard beretter om festningen, som han kjenner ut og inn, med både kjærlighet og fagkunnskap.

Er det noen som er interessert i boken, så er vi gjerne behjelpelig med å sette vedkommende i forbindelse med forfatteren.

M.

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

tydelig viser motstandernes feighet og moralske standard. For en tid tilbake ble han såret av en motstanders skudd og nå — etter en tid med stadige trusler — har nasjonalsosialismens brave motstandere i Irland forgiftet hunden hans. At Byrne familiens kjæledegge ble drept har likevel bare ført til ytterligere framganger for de irske nasjonalsosialister. Man har bl.a. startet en ny ungdomsorganisasjon — «The Michael Collins Youth Movement» — oppkalt etter en irsk patriot.

ITALIA

Over hele Italia feier en nyfascistisk vårvind. «Movimento Sociale Italiano» (MSI), overrasket sine politiske motstandere i 1968 med å få 4,3 prosent av stemmene ved valget. I 1972 gikk partiet ytterligere fram og vant 8,3 prosent av stemmene. Partiet har idag 56 plasser i Deputerkammeret og 26 av medlemmene i overhuset.

MSI's 20 000 mann sterke forsvarsorganisasjon i samarbeid med Prins Valerio Borgheses Italienske Nasjonale Front, har flere ganger feiet militante kommunister vekk fra gatene.

Den tidligere italienske generalstabsjef, general de Lorenzo, er nå MSI-minister i parlamentet. Den nåværende sjef for NATO's flåtestyrker i Syd-Europa, admiral Birindelli, har uttalt at han

ønsker å støtte MSI så snart hans nåværende tjeneste er over.

SPANIA

Falangen i Spania arbeider i skyggen av general Franco's knefall for monarkiet og den liberale katolske organisasjonen Opus Dei. I november 1972, demonstrerte 3 000 falangister utenfor Madrid. Falangistene, som var kledd i den blå falangist-skjorten, bar store bilder av Jose Antonio Primo de Rivera, Falangens grunnlegger. De viftet med røde og sorte falangist-flagg og ropte: «Falangen ja, monarki nei!»

Den 19. mai ble den tradisjonelle «Hitler-messen» avholdt i Madrid. Bevoktet av politiet sang man populære nasjonalsosialistiske og fascistiske sanger utenfor kirken. En skog av hender hevet seg til germansk hilsen da «Die Fahne Hoch» og falangist-sangen «Cara al Sol» ble avsungen.

NYTT FRA DEMOKRATIET :

Mens sykehus-situasjonen i Oslo nærmer seg det groteske, bevilger de folkevalgte i Oslo kommune 100 000 kroner av dine skattepenger til støtte for den kommunistiske siden i Vietnam-krigen. Er du enig i dette?

Er politikk annet enn kunsten å lyve i rette tid?

(Voltaire)

Quo Vadis — —

(Forts. fra side 5)

andre bestialske torturmetoder.

Nøyaktig likedan gikk det også i vårt land i 1945. Det gjaldt å hemmeligholde for det norske folk at det var Nygaardsvoldsregjeringens egen uduelighet som førte til at Norge kom med i storkrigen i april 1940. Da endelig regjeringen etter flukten havnet i London, fikk den sikkert informasjon om hva folk snakket om hjemme i Norge og som sikkert alle som var voksne den gangen husker: «Nygaardsvoldregjeringen vil vi ihvertfall aldri mer ha tilbake!» Undertegnede syklet sommeren 1940 praktisk talt Norge rundt og snakket med folk overalt.

Emigrantregjeringen i London var klar over at noe måtte gjøres for å bortlede folks oppmerksomhet fra de virkelig skyldige og nå hadde de fått et probat middel i radioen. Snart var «stemmen fra London» i full virksomhet og kunne fortelle at det var Vidkun Quisling som hadde bedt Adolf Hitler være så snild å komme og besette Norge slik at Nasjonal Samling kunne komme til makten. Tyskerne og Nasjonal Samling utsuget landet på det groveste, deres terror var uten grenser og slik fortsatte propagandaen bare verre og verre helt til i 1945.

Selvsagt ble Winston Churchill fremstillet som den store redningsmann for Europa og hans memorandum med hensyn til Norge allerede så tidlig som den 19. september 1939, hans ordre om inntrengen inntil fjæresteinene innerst i Jøsingfjorden 5. april 1940, ble selvsagt enten helt fortiet eller snakket bort.

Propagandaen gjorde underverker på store deler av det norske folk. Akkurat som engang Nero, kunne de skyldige seierherrer sette i gang forfølgelsene mot de utpekte, men uskyldige «syndebukker».

Denne julen ble Vietnamkrigen opptrappet med amerikanernes bombing av Hanoi og havnebyen Haiphong og andre strategiske mål i Nord-Vietnam. Da opplevet vi at selveste den svenske statsminister Olof Palme sammenlignet denne bombing med «Nazistenes» forbrytelser under siste krig, og det ser ut som nesten hele det svenske folk svelger en slik uttalelse temmelig røtt og Olof Palme er sikkert en såpass stor psykolog at han vet at hvis han sa sannheten, ville amerikanerne bli enda mer

fortørnet på Sverige enn de allerede er blitt.

I AFTENPOSTEN's morgenr. for 3. januar 1973 stod det en ellers fornuftig artikkel: «Hjernevasken fortsetter» som var skrevet av Kristian Asdahl, hvorav jeg tillater meg å sitere: «De nordiske land fører an i USA-hetsen. I Sverige har statsminister Palme sammenlignet bombeoffensiven med Hitler-Tysklands terroraksjoner under den annen verdenskrig, og vår egen stats- og utenriksminister har skjerpet sine uttalelser overfor Amerika. Bortsett fra at sammenligningen med Hitler-Tyskland er meningsløs og misvisende osv.»

Jeg tror at også Kristian Asdahl er blitt hjernevasket.

I dagsrevyen i TV nyttårsdag kunne en amerikansk advokat, som hadde vært i Hanoi under bombingene, fortelle at en kunne gå gjennom en rekke kvartaler i byen uten å se spor etter bombing, inntil en kom dit hvor flyene hadde lagt et bombe-teppe. Han sa bl.a.: «Det var intet mot hva jeg så i de tyske byer etter siste verdenskrig.»

Ja, der kom sannheten frem. Det var amerikanerne og engelskmennene med i slett av noen få norske flygere som drev med terrorbombing av sivile tyske byer og boligkvarterer. Personlig syklet jeg både gjennom England og Tyskland etter krigens slutt for ved selvsyn å se de faktiske forhold. Det var et grufullt syn å se de tyske byer. Det som forundret meg mest å se i våpensmien Ruhr, hvor byene ligger som perler på en snor, var å se fabrikkene i full virksomhet, mens boligkvarterene lå i ruiner. Hvis engelskmennene hadde ødelagt fabrikkene, ville de jo ikke kunne føre alle de fine maskinene heim til England som krigsbytte. At England siden er blitt akterutseilt med sine gamle maskiner og Tyskland har fått hypermoderne maskiner innstallert, er en annen historie.

Da jeg så sent som i 1966 besøkte musikkbyen Dresden, hvor helt på slutten av krigen 300 000 mennesker mistet livet i fosfor- og brannbombenes helvete etter ordre fra Europas «befrier» Winston Churchill, var det grufullt å se hvordan der så ut hele 21 år etterpå. Men statsminister Palme snakket bare om «nazistenes» terror, han gjorde altså svart til hvitt eller omvendt slik som enhver propagandamaskin gjør det.

Avisene har etter president Trumans død nylig vært fulle av lovord om alt det

Norge går inn for — —

(Forts. fra side 2)

kirker, man myrdet i fleng sivilfolk, man drev i noen grad en geriljakrigføring i strid med alle gjeldende regler. Og senere har man i skrift og tale forherliget all denne ulovligheten, all denne brutaliseringen.

Vi har lenge sett på dette som et ledd i bevaringen av legenden om den norske «fortsatte krig», som et slags utslag av en underbevisst dårlig samvittighet. Men vi er redd det stikker enda dypere, at man faktisk med vitende og vilje og planmessig i dette hykleriske land, som skriker opp om ulovligheter og brutal krigføring andre steder, er med på å ville lovfeste den utglidning som har funnet sted.

Naturligvis forsøker man også på dette område å føre folk bak lyset, noe som vel er nødvendig fordi enkelte i saueflokkene kanskje kunne begynne å tenke selv. Det man gjør går jo nemlig først og fremst ut over sivilbefolkningen, over kvinner, barn og ikke-stridende.

I en artikkel av Rolf Thue i MILITÆRT TIDSSKRIFT nr. 12 for 1972 om «Gerilja og Krigsfangekonvensjonen» blir man imidlertid brutalt stillet ansikt til ansikt med sannheten. Som er den at Norge går i spisen når det gjelder å knesette ulovligheter og brutalisere krigføringen.

Artikkelforfatteren fortel-

prektige han gjorde som president. Jeg har ikke sett en eneste avis fortelle leserne om at Truman ga ordre om å slippe atombombene over de sivile japanske byer Hiroshima og Nagasaki — til tross for energiske protester fra vitenskapsmennene. Dette gikk fram av de hemmelige dokumenter som ble offentliggjort etter de gangne 20 år. Siden har verden levet i atombombens skygge med en mengde psykiske lidelser blant mennesker omkring på jorden.

I det siste har statene stått i kø for å anerkjenne DDR diplomatisk — kronen på verket for Stalins seier som resulterte i at omlag 100 millioner mennesker bak jernteppet mistet alt håp om frihet, ihvertfall i de snart henfarn 28 år. Ja, nåde den stakkars som forsøker å flykte gjennom Berlinmuren og jernteppet ellers i tro på at Willy Brandt med sin politikk har gjort kommunistene myke.

Det ordtak som sier at verden vil bedras er nok like sant til alle tider!

Alf Magne Gleng

ler at Den Internasjonale Røde Kors Komité (IRKK) i 1971 og 1972 har holdt ekspertkonferanser hvorunder man også har behandlet krigens rett under geriljakrigføring. IRKK la frem forslag til to tilleggsprotokoller til de gjeldende Genferkonvensjoner av 1949. Norge deltok i ekspertkonferansene og selv om deltakerne ikke direkte representerte regjeringene i de enkelte land, men møtte som sakkyndige, så kan man vel gå ut fra at de ikke opptrådte i strid med det gjeldende offisielle syn i disse land.

Det oppsiktsvekkende ved disse konferanser er at IRKK synes å ha gjort visse anstrengelser for å bevare de gamle innarbeidede krigsregler som tok sikte på å humanisere krigføringen, mens Norge ustanselig opponerte til fordel for å svekke dem og aksepterte den umenneskelige krigføring fra annen verdenskrig.

Konferansens hensikt var jo i og for seg dette å modifisere de krav som Genferkonvensjonen stiller til fordel for den geriljakrigføring som Sovjetsamveldet med stort hell satte isving under annen verdenskrig — naturlig nok eftersom dette land, i motsetning til for eksempel vårt eget, ikke hadde godkjent den da gjeldende Haagerkonvensjon. Men det oppsiktsvekkende er at Norge ville gå langt videre i retning av å oppløse reglene enn de andre.

En av de gjeldende bestemmelse nå som under annen verdenskrig er som kjent at deltagere i en krigføring skal ha «et fastsittende kjennetegn, kjennelig på avstand.» Den norske representanten pekte bl.a. på at «motstandskampen under bestemte stadier av en konflikt ville bli gjort umulig, hvis medlemmene måtte ha kjennetegn og bære våpnene åpent.» Vedkommende tenkte muligens på at det da ikke ville være så lett å likvidere sivilfolk slik det skjedde i rystende utstrekning i Norge under annen verdenskrig?

Når det gjelder dette med å bære våpnene åpent, så heter det i artikkelen: «Norge gikk i mai 1972 imot IRKKs forslag, som går ut på at medlemmene i sine operasjoner skal vise sin status som stridende ved åpent å vise sine våpen eller at de adskiller seg fra sivilbefolkningen enten ved å ha et kjennetegn eller på annen måte.»

Kort sagt altså: skitt i sivilbefolkningen, leve en hvilken som helst «hjemme-

front»! For ingen kan vel være i tvil om at dette utsetter sivilbefolkningen for den største fare.

Verre er det vel kanskje imidlertid å notere seg det norske standpunktet når det gjelder IRKK's forslag om at geriljaførende «i sine operasjoner skal rette seg etter kravene i prinsippene for krigens lover». Hva det ligger i begrepet krigens lover og sedvaner er i kommentarutgaven klarlagt slik:

«I særdeleshet må de rette seg etter de internasjonale avtaler som forbyr bruken av visse våpen (gass). I alle sine operasjoner må de handle i samsvar med det moralske kriterium, som i fravær av skrevne regler må styre den menneskelige samvittighet. Ved angrep må de ikke forårsake vold og lidelser som står i misforhold til det militære resultat som det rimeligvis kan håpe å oppnå. De kan ikke angripe sivile eller avvæpnede personer og må under alle sine operasjoner respektere prinsippene om ære og lojalitet, slik de venter at deres fiender vil gjøre.»

Man skulle tro at alle siviliserte mennesker ville godta dette som en selvsagt ting, men «Norge gikk under ekspertkonferansen i mai 1972 mot dette forslaget og foreslo at det ble sløffet.»

Ikke rart at artikkelforfatteren tydeligvis er rystet og anfører at han har «vanskelig for å forstå rimeligheten i det norske standpunkt om å sløyfe vilkåret om at også geriljaen skal følge i det minste de prinsipielle krav for krigens lover og sedvaner.»

Han anfører ellers at det sannsynligvis kommer en stortingsmelding om konferansene i Genf 1971—72. Men eftersom det nå har gått snart ett år siden den siste konferansen ble avsluttet, så begynner vi faktisk å tvile på det.

Under enhver omstendighet synes imidlertid anførselen å indikere at det her ikke bare dreier seg om en «sakkyndig»s private mening, men om en offisiell representant som avgir beretning til de norske myndigheter.

Så spør vi da: Hvem er denne (eller de) norske representanter, og går virkelig den norske regjering av idag og Stortinget inn for at brutaliseringen av krigen faktisk skal lovfestes?

Arv og rase — —

(Forts. fra side 5)

ende av politisk militante grupper innenfor universitetene. Motstanderne blir kalt «fascister», sier de femti. Det syn som bekjempes og som terroren retter seg mot, er naturligvis det syn at mennesket ikke fødes som en tabula rasa som miljøet bestemmer ved de inntrykk det gir personen, men at mennesket i meget vesentlig grad er bestemt av sin genetiske arv. De femti videnskapsmenn, som er på de forfulgte side, uttrykker sitt standpunkt slik i oppropets punkt 1:

«Vi har undersøkt mye materiale angående arvens mulige rolle for menneskets evner og adferd, og vi tror at slik arvelig innflydelse er meget sterk.»

Her skal man merke seg ordet adferd. Det er et nøkkelord innenfor moderne utviklingsteori. Det naturlige utvalg, seleksjonen, virker først og fremst på grunnlag av det instinktive handlingsnett hos individ eller gruppe. Når der foreligger ytre forskjeller i utseende mellom grupper, vil der ut fra dette bli gjort den a priori antagelse at der ligger dyper instinktforskjeller til grunn for de ytre forskjeller.

I oppropets punkt 4 belagges underskrifterne at vår tids lærebøker unngår arvelighetstenkning. For norsk skole kan situasjonen i dag uttrykkes bare ved å påpeke en slik mangel i lærebøkene. Der er kommet inn en direkte påvirkning i retning av benektelse av arvelighetsfaktorene. Denne ideologi eksemplifiseres i barneskolen av en sang som heter «Alle barn er like» og som påstår at om enn mye er forskjellig, så er det bare utenpå. I høyere skoler oversvømmes vi av pamfletter fra UNESCO som behandler raseforhold og som i lys av moderne biologi, etologi og genetikk er direkte misvisende, for å uttrykke det pent.

I punktene 2 og 3 i oppropet oppmuntres arvelighetsforskning og den akademiske lærers rett og plikt til å diskutere slike spørsmål bli understreket. I det femte og siste punkt oppfordres alle frisinne akademikere til å insistere på full åpenhet i disse spørsmål. Måtte dette bli retningsgivende også for dem som steller med godkjenning av norske lærebøker.

Arvelighets- og instinktesonnementenes tilbørlige plass i lærebøkene innskrenker seg på ingen måte til faget biologi. En av de femti, Oxfordprofessoren C. D.

IKKE BARE GLEDE I BUNDESTYSKLAND.

Trass i EEC og all dens tollfrie herlighet, så vokser bekymringene hos det tyske næringsliv. Tallet på konkurser stiger, og det blir flere og flere fusjoner, fordi de små og middelstore bedrifter ikke klarer seg lenger i konkurransen. Regjeringen Brandt har også hatt en høyst uheldig hånd på dette område, bl.a. har den økende skattebyrde gjort situasjonen enda vanskeligere. Dermed kommer da også arbeidsplassene i fare. Akkurat slik det skjer i Norge og helt uavhengig av EEC eller ikke-EEC.

SKYTEMASKINER VED DEN TYSKE SONEGRENSE.

Grunnavtalen mellom det besatte Tyskland i vest og øst later ikke til å ha bragt noen endring når det gjelder døden ved grensen. Sonegrensen er sikret med miner og ståltråd og etterhvert utrustes den nå også med skytemaskiner. På det vis kan man myrde automatisk og av de 50 000 grensesoldatene kan man fremtidig spare 18 000. Med disse 18 000 mann forlyder det at sovjetsonen vil sette opp to motoriserte divisjoner.

Darlington, har i sitt verk «The Evolution of Man and Society» forsøkt å forklare sivilisasjonens historie på genetisk grunnlag. Boken gir oversikter over områder som Afrika og China så vel som Europa. I denne boken kaster genetikeren lys også over slike fagområder som sprogshistorie, fonetikk, kunst og elementær samfunnshistorie. Det siste skjer dog særlig på etologisk grunnlag. I vår skole, hvor lærebøkene i samfunnslære ikke har ett ord til forklaring av hva et samfunn egentlig er eller om samfunnets naturhistorie, bør dette sistnevnte fagområde være en velkommen hjelp for læreren. For etologisk fundert samfunnsanalyse kan henvises til nye bøker som Robert Adrey: The Territorial Imperative, London 1967, og The Social Contract, New York 1970. Disse finnes også på tysk.

L. Tiger & R. Fox: The Imperial Animal, London 1971.

Olav Hoaas

★

Vi skal i et senere nummer komme nærmere inn på artikkelen i tidsskriftet «American Psychologist».

NYTT KOMMUNISTPARTI

Sverige har fått et nytt kommunistisk parti. Det nye partiet har fått navnet Sveriges Kommunistiska Parti og er dannet av «Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna». Ifølge partiformannen, Gunnar Bylin, har man ingen tro på sosialismens muligheter i Riksdagen — folket må gjøre revolusjon!

TRUET

Vi har tidligere nevnt at skuespilleren Alec Guinness nå forsøker å tolke Hitler i filmen «Hitlers siste dager», nå viser det seg at dette ikke går helt smertefritt. Hele filmteamet har nemlig blitt truet av, som det heter, «engelske fanatikere», og både studioet og Alec Guinness er nå under streng bevoktning. Man ser nemlig meget alvorlig på truslene.

NARKOTIKABØRS

Prisnoteringer på narkotika kringkastes som vanlige børsnoteringer i nederlandske radio hver lørdag kl. 14. Radiostasjonen som kaller seg Radio Vara, sender også ut advarsler om hva den har hørt politiet har tenkt å foreta seg overfor misbrukere. Alt foregår med kjennskap og stilleteiende

godkjenning av Statsadvokaten i Nederland!

★

IKKE BARE HITLER . . .

Som tidligere omtalt later det til å være den reneste høykonjunktur når det gjelder bøker og filmer om Adolf Hitler. Men nu er tydeligvis også tiden inne til å skape en aldri så liten Mussolini-rennesance. Visse kretser i Hollywood aner nok en mulighet til å skaffe klingende mynt i kassen, og resultatet skal bli en Mussel-film med ingen ringere enn Richard Burton og Elisabeth Taylor i hovedrollene. Sistnevnte selvfølgelig i rollen som Claretta Petacci, Mussolinis elskerinne. Filmen skal hete «La fine (Slutten) og kommer til å handle om de siste dramatiske dager av diktatorens liv.

★

NYTT JUDO-NAZISTISK RASEIDEAL?

«Han er høy, blond, kraftig, og ser usedvanlig godt ut — og stemmer altså nøyaktig overens med den nye soldattypen som mange av hans landsmenn forestiller seg, når de tenker på de pålitelige, trofaste og entusiastiske menneskene, som ivaretar sitt lands sikkerhet.»

Hvis De tror dette sitatet

Lever Hitler — —

(Forts. fra side 1)

keligheten, slik det skjedde da den sveitsiske skuespiller Billy Frick for noen tid siden spilte rollen som Adolf Hitler i en amerikansk fjernsynsfilm «The Plot to kill Hitler».

Under opptakene kom Frick, fremdeles kledd og maskert som Hitler, inn i en lokal restaurant i München, og han beretter selv at «i det øyeblikk vi kom inn stoppet alle å spise. Bob Guennette, Fricks filmdirektør, tilføyet: «Ingen i restauranten sa et ord, de bare gispet. Frick var sammen med en rekke skuespillere kledd som SS-folk, og folk stirret på dem under hele måltidet. Da vi reiste oss for å gå, reiste også alle restaurantgjestene seg og applauderte vilt. Noen av dem hulket høyt og tårene rant nedover kinnene på dem.»

«Alle sammen ville ta meg i hånden», sa Frick, «og mange av kvinnene gråt faktisk av glede med tanken på at Hitler fremdeles var blant dem.»

Det var naturligvis først og fremst folk ut over den første ungdom som viste sin begeistring på denne måte, som rimelig kan være fordi den yngre generasjon jo bare kjenner Hitler som en æreskjelt historisk person, mens han for de eldre var et kjærte minne.

Frick beretter forøvrig at ikke en eneste tysker har hatt noe å innvende mot at han ligner Hitler eller bebreider ham i den anledning for «naziforbrytelser».

«Det forekommer meg underlig», slutter Frick, «at folk mener at tyskerne har forandret seg — Mine erfaringer i München beviser at Hitler fremdeles lever i tyske hjerter ellers ville ikke folk ha opptrådt slik de gjorde.»

Det var fredelige og høflige og anstendige, alminnelige tyske borgere av begge kjønn som slik demonstrerte at Hitler levte i deres drømmer og hjerter. Så kan han da utvilsomt ikke bare ha vært et snakkesalig uhyre som hypnotiserte folk i øyeblikket med blikk og ord.

stammer fra en gammel nazistisk propagandakilde, tar De skammelig feil. Det er en beskrivelse av en soldat i et elitekorps av idag, nemlig en fallskjermjeger i det israelske luftforsvaret.

★

ISTEDENFOR OPPDRAGELSE

Det er ikke lenger moderne å oppdra sine unger, iallfall ikke i den hvite verden. Og dog får de kommende slekter en slags mental skoling idet det bibringes dem visse «syn» på saker og ting. Således fikk vi oss tildelt en løpeseddel av en klynge tenåringer, som var ute på hverving i u-hjelpens tjeneste. Teksten på nevnte løpeseddel var som seg hør og bør formet som et kraftig angrep på konsumborgerskapet og de onde kapitalistene, og inneholdt følgende visdomsord:

«Utviklingslandene må sende nesten halvparten av u-hjelpen tilbake til industrilandene igjen i form av renter og takk for hjelpen. Det er derfor u-landene må ha mer u-hjelp.»

★

AV OG TIL FINNES DET GRENSER

Den berømte irske dikteren Bernhard Shaw skal engang ha uttalt: «Jeg er i alminnelighet kjent som en ironiens mester, men å sette opp frihetsstatuen i New York — det ville ikke engang jeg kunne ha funnet på.»

Hvis man er redd for å føre krig, kan man forhandle. Hvis man vil ha fredelige forhandlinger, må man være forberedt på krig.

(Chou En-lai)

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo